

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

PROGRAMUL LITURGIC ÎN SĂPTĂMÂNA 13 - 19 MARTIE 2017

Miercuri 15 martie:

LITURGHIA DARURILOR MAI ÎNAINTE SFINȚITE ..... 6.00 PM

Vineri 17 martie:

LITURGHIA DARURILOR MAI ÎNAINTE SFINȚITE ..... 6.00 PM

Sâmbătă 18 martie:

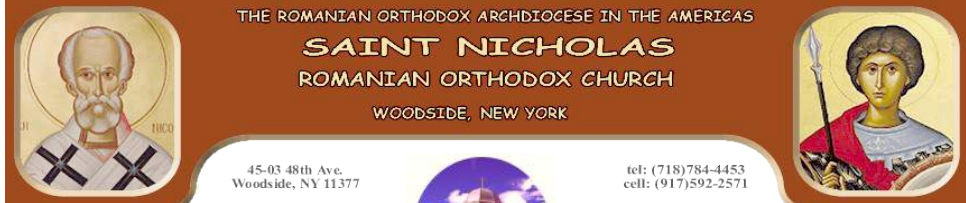
Utrenie, Sfânta Liturghie și Parastas ..... 8.30 AM

Vecernie ..... 6.00 PM

Duminică 19 martie: DUMINICA SFINTEI CRUCI

Utrenie și Sfânta Liturghie ..... 8.30 AM

Preot Paroh Marius Daniel Dumitrescu
917. 592. 2571 - mobil

EVANGHELIA DIN DUMINICA A DOUA DIN POST

In vremea aceea, intrând iarăși Iisus în Capernaum, după câteva zile s-a auzit că este în casă. Și îndată s-au adunat așa de mulți, încât nu mai era loc nici înaintea ușii, iar Dânsul le grăia cuvântul (lui Dumnezeu). Și au venit la El, aducând un slăbănog, pe care-l purtau patru oameni. Dar, neputând ei din pricina mulțimii să se apropie de El, au desfăcut acoperișul casei unde era Iisus și, prin spărtură, au coborât patul în care zăcea slăbănogul. Iar Iisus, văzând credința lor, i-a zis slăbănogului: Fiule, iertate îți sunt păcatele tale! Și erau acolo unii dintre cărturari care ședeau și cugetau în inimile lor: Pentru ce vorbește Acesta astfel? El hulește. Cine poate să ierte păcatele, fără numai singur Dumnezeu? Și îndată, cunoscând Iisus cu duhul Lui că așa cugetau ei în sine, a zis lor: De ce cugetați acestea în inimile voastre? Ce este mai ușor, a zice slăbănogului: Iertate îți sunt păcatele, sau a zice: Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă? Dar ca să știți că putere are Fiul Omului a ierta păcatele pe pământ, a zis slăbănogului: Zic ție: Scoală-te, ia-ți patul tău și mergi la casa ta! Și s-a ridicat îndată și, luându-și patul, a ieșit înaintea tuturor, încât erau toți uimiți și slăveau pe Dumnezeu, zicând: Asemenea lucruri nu am văzut niciodată. *(Marcu 2, 1 - 12)*

MAMA

*Parc-o văd acum pe mama,
Chip de sfântă-ntr-un pervaz
Slabă, slabă, sărăcuța,
Și cu lacrimi pe obraz.*

În toată viața ei a fost profund credincioasă. Sărbătorile le ținea cu multă evlavie, chiar și pe cele mai mici. Deși nu știa carte, avea socotelile ei și știa din vreme și fără greș toate sărbătorile, posturile și pomenirile anuale ale celor răposați. Milostenia îi era grija de căpetenie. Pe străini îi chema de pe drum, îi ospăta și-i odihnea. Nici un sărac nu pleca cu mâna goală. Tata o mai mostra uneori că-i prea cu mâna spartă. Pomenirile morților le ținea cu mare sfințenie. În fiecare sâmbătă de dimineață dădea de pomană pentru cei adormiți: un blid cu lapte sau cu mâncare, o cofă de apă duse unei vecine. Apoi se ocupa cu lăutul copiilor pentru a doua zi, iar după masă făcea mâncare pentru duminică, zi în care nu se gătea niciodată. Când suna clopotul de vecernie treburile erau gata, începea duminica. A doua zi dimineață ne primeneam cu toții și, îmbrăcați curat, mergeam la sfânta biserică. Tata se scula mai de dimineață și, după ce-și făcea rugăciunea, citea Acatistul Domnului Hristos din Ceaslov iar apoi ne citea din Noul Testament. Când plecam la biserică ne ceream iertare unii de la alții: „lertați!” și „Dumnezeu să te ierte!” Atât în casă cât și la vecini.

Posturile – trei zile pe săptămână, iar posturile mari erau ținute cu mare sfințenie și de copii mici, și în caz de boală. Postul Mare îndeosebi era un eveniment de seamă. Aveam vase anume păstrate pentru această vreme: blide, linguri. Pastele, Crăciunul, hramul satului erau zile mari în familie. Era gospodină neîntrecută. Ea torcea, ea țesea. Ne făcea singură toată îmbrăcămintea: cămăși, sumane, opinci, precum și țoalele și așternuturile din casă. Ea la vite, ea la ogor; până au crescut copiii mari, ea la toate. A avut de crescut opt copii, șase fete și doi băieți, și ne-a crescut cu frică de Dumnezeu, cu respect față de oameni și cu cinste. Nu cruța bățul când nu eram în rânduială.

Evlavia, credința, împlinirea datorilor creștinești tradiționale îi erau firești, izvorau din toată ființa ei. Dragostea de Dumnezeu, mila, modestia, de asemenea. Odată, pe când mă găseam în refugiul de la Broșteni, m-am dus să-i fac o vizită și să stau de Sfintele Paști acasă, să-mi mai aduc aminte de obiceiurile creștinești, pe care nu le mai văzusem din copilărie. Am putut astfel să mai stau de vorbă cu ea, și atunci mi-am dat seama cât de adâncă era viața ei creștină. În Joia Mare a plecat de dimineață de acasă, iar când s-a întors și am întrebat-o, am aflat cu mare surprindere că fusese la o vecină bolnavă, îi dusese un dar și-i spălase picioarele în amintirea smereniei Domnului de la Cină. „Domnul Hristos să spele picioarele ucenicilor, și eu să nu fac nimic pentru El! Am făcut și eu măcar atâtă, am spălat picioarele Marioarei lui Gavril, care zace în pat, și i-am tras o pereche de colțuni noi în picioare.” În Vinerea Mare toată ziua a fost cu ochii înlăcrimați. „Când mă gândesc – îmi spunea ea – câte a îndurat Domnul Hristos pentru noi, îmi vine să plâng și să răcnesc de durere”. În Sâmbăta Mare, când îi admiram păștile și cozonacii pe care-i făcuse pentru Paști, ea mi-a zis: „Nu pentru mâncat le-am făcut așa de frumoase, că nici nu-mi vine să mă ating de ele, ci pentru că așa-i de mândră fața Domnului Hristos la Paști”. Bătrână și suferindă, nu lipsea niciodată de la sfânta biserică. Aveau un obicei gospodinele mai tinere, să sărute mâna bătrânelor și a văduvelor și să le strecoare câte un ban în mână. Odată m-a întrebat dacă este bine ceea ce face ea. „Niciodată – mi-a zis – n-am cheltuit pentru mine acești bani, ci cumpăr cu ei lumânări și le aprind la Maica Domnului, iar acasă fac câte zece mătâni de fiecare franc, pentru

sănătatea cui mi i-a dat”. Altădată am voit să aflu ce știe ea din învățătura Bisericii. Mi-a spus atunci Crezul, Visul Maicii Domnului și Epistolia, foarte frumos rostite, texte întregi din Sfânta Evanghelie și din Psalmi. Îmi spunea Psalmul 49: „De vezi hoțul, te unești cu el. și ai cugetat că voi fi asemenea ție. Mostra-te-voi și-ți voi pune înaintea păcatele tale.” Știa pe de rost o mulțime de rugăciuni, tropare, stihiri de la praznice, pe care le învățase de la biserică. M-am mirat foarte tare de aceasta, căci nu-mi dădusem seama de cunoștințele de care ea nu făcea caz și le ținea cu multă discreție. Mereu la rugăciune. Cum ieșeam din casă, o vedeam îndată trecând înaintea icoanelor și făcând cruci și metanii. Numele Domnului Hristos și al Preacuratei Maici le rostea apăsător și cu căldură sufletească, cu încredere și nădejde neclintite în ajutorul lui Dumnezeu.

Pentru moarte era pregătită de multă vreme. Cămașă de moarte, pânză pentru punți și un bulgăre de ceară pentru toiag le avea gata în ladă. Cu câteva săptămâni înainte de moarte, mergând s-o mai văd, i-am dus un mănunchi de lumânări de ceară curată, datorite de părintele Macarie. I-am făcut o mare bucurie cu ele. Le-a pus în ladă și cu acest prilej am văzut ce avea înăuntru: două-trei schimburi vechi, cămașa de înmormântare și două vâlurele de lână de tort, țesute de mâna ei, pentru „punți și dezlegări”, apoi vreo zece batiste de târg cumpărate anume pentru moarte. Asta era tot. Bruma de lucruri ce mai avusese le dăduse de pomană. A trecut la cele veșnice în dimineața de 4 iulie 1967, după o suferință de câteva luni.

Încă înainte de Postul Sfinților Apostoli – anul acela a fost numai de trei zile –, a atras atenția Gligheriei: „Să chemi pe părintele Ionică să mă spovedească și să mă împărtășească”. A postit cele trei zile, s-a spovedit și s-a împărtășit. Sâmbătă 1 iulie, s-a lăut și s-a spălat după obicei și, în timp ce se pieptăna, i-a zis Glicheriei: „Adă fuga tulpanul să mă îmbrobodesc, că uite, vin pe cărare trei femei în alb.” „Unde-s mamă?” – zise Glicheria uitându-se pe fereastră și nevăzând pe nimeni. „Lasă – îi zise ea –, că au treabă cu mine”. Într-una dintre aceste nopți l-a visat pe Dumitru, băiatul ei cel mic mort pe front, după care era mereu nemângâiată. Era un băiețel cu cămășuță albă, cu capul gol, într-o livadă mare, și culegea flori. „Ce faci aici?” – l-a întrebat ea. „Culeg flori” – i-a răspuns băiatul. „Dar de ce ești cu capul gol, că eu ți-am dat pălăriuță?”. „Aici n-am nevoie de ea!” – i-a răspuns băiatul vesel. După Sfânta Împărtășanie s-a schimbat la față, n-a mai mâncat nimic, ci cerea numai apă rece de la șipot ca să se răcorească, fiindcă o cuprinsese o arșiță mare. Apoi a devenit veselă cum nu era de obicei și a început să cânte cântări auzite la biserică: „Hristos a înviat”, „Câți în Hristos v-ați botezat”, „Nașterea Ta, Hristoase”, Troparul Rusaliilor și altele. Și se ruga mereu: „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă pe mine păcătoasa; Maica Domnului, miluiește-mă pe mine păcătoasa; Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustrî, nici cu urgia Ta să mă certî”; zicea „Cuvine-se cu adevărat”, Psalmul 50 și repeta mereu: „Primește, Doamne, pe toți care vin la Tine și mă primește și pe mine!” În ultima zi, luni și noaptea spre marți n-a mai dormit deloc, ci s-a rugat mereu în șoaptă. Apoi i-a spus Glicheriei: „Să-mi faci pomenire frumoasă, cu colivă, cu prescuri, cu flori și busuioc. Să dai părintelui dezlegarea cea albă, ca să o aibă amintire de la Mama lui.”

Marți dimineața (4 iulie), când de după deal primele raze de soare luminau fereastra căsuței, a cerut Glicheriei lumânarea, a deschis ochii și a șoptit: „Iartă-mă!”, apoi s-a întors pe o parte și a adormit ca în somn. Sufletul îi zburase din vasul de lut atât de chinuit de dureri și de necazuri. Fața îi era liniștită și un zâmbet îi încremenise pe buze. A trăit 87 de ani fără câteva luni, dintre care 39 de ani în căsnicie și 25 de ani văduvă. S-a născut la 8 septembrie 1880, s-a căsătorit în ianuarie 1903, a murit pe 4 iulie 1967.

Tata s-a născut în 1873 și a murit la 1 august 1942.

Ieromonah Petroniu Tănase